

en Antipati mod Udlændinge, som igen kan skabe Antipati mod Danske i Udlandet. Et saadant Spørgsmaal bør derfor efter min Mening ikke fremsættes, i alt Fald tror jeg, det er heldigt, at det besvares saa hurtigt som muligt, for at urigtige Forestillinger ikke skal brede sig paa de rigtige Tals Bekostning.

Henningsen: Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa en Sag, som flere ærede Medlemmer har beskæftiget sig med, nemlig at det vilde være i allerhøjeste Grad ønskeligt, om vi kunde fremskaffe Arbejde, saa at Arbejdsløsheden kunde indskrænkes mere og mere. Det er sikkert rigtigt, at der i en Tid som denne jages efter nye Opgaver for at faa saa megen Arbejdskraft anvendt som muligt, men jeg mener da ogsaa, at Tiden er inde til at løse de gamle Opgaver, der ligger og venter, og jeg vil derfor tillade mig at henlede den højtærede Trafikministers Opmærksomhed paa, at en saadan Opgave findes der ved Langeskov Stationovre paa Fyn. Forholdene ved denne Station er meget slette, de er maaske slettere end ved nogen anden Station paa Fyn. Stationen var til at begynde med kun en Holdeplads, men Udviklingen har medført, at den siden er vokset; den er ikke alene blevet ophøjet til Station, men den er endogsaa blevet den største Station paa Linien mellem Odense og Nyborg, i alt Fald hvad Persontrafikken angaar, og det til Trods for, at Iltoget ikke holder ved Langeskov. Bygningerne har imidlertid ikke fulgt med i den Udvikling, der er foregaaet, derfor er der over hele Linien altfor lidt Plads: Kontoret er meget for lille, Ventesalen er alt for lille, og Postbudene er der slet ikke Plads til; naar de skal sortere deres Post, maa de sidde i Ventesalen, hvad jeg har hørt skulde være ulovligt.

Jeg har udtalt, at dette var en gammel Opgave, og det er rigtigt, hvad Lovgivningsmagten ogsaa har erkendt. Da nemlig Dobbeltsporet gennem Fyn blev anlagt, blev det bestemt, at der skulde foretages en Udvidelse ved Langeskov Station, men det blev den Gang ikke til noget. For 2 Aar siden var der endvidere opført en Bevilling paa Finansloven, som ligeledes gik ud paa en Udvidelse ved Langeskov Station. Der blev ogsaa kørt nogle Materialer til, de laa det meste af Sommeren, men saa blev de kørt bort igen, hvorfor, ved jeg ikke. Nu vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at der bliver optaget

en Bevilling paa Finansloven, en Bevilling, som tager Sigte paa at ordne Forholdene ved Langeskov Station, og tillige vil jeg meget henstille, at det saa ikke alene bliver til en *Bevilling* om Udvidelsen, men at der virkelig bliver gjort Alvor af Sagen, og at den haardt tiltrængte Udvidelse finder Sted.

Naar det under Finanslovbehandlingen er blevet udtalt, at Finansloven i disse Krigsaar ikke har den samme Interesse som forhen, skyldes dette sikkert bl. a., at det har været nødvendigt at gennemføre en hel Del Foranstaltninger for at sikre vort Samfund mod Dyrtidens Tryk, og det har ogsaa været nødvendigt at gennemføre en hel Mængde ekstraordinære Skattelove til Dækning af de Udgifter, der opstaar ved de ekstraordinære Foranstaltninger. Det er da ogsaa givet, at Interessen herfor maa tiltage i samme Omfang, som denne Lovgivning indtager større og større Plads i hele vor sociale og økonomiske Lovgivning. Foranlediget af nogle Udtalelser af flere ærede Medlemmer netop om disse ekstraordinære Foranstaltninger, vil jeg gerne fremsætte mit Syn paa Forholdene. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder, heller ikke paa, hvordan Lovene har virket overfor den enkelte, men jeg vil tage dem i store Træk. Allerførst vil jeg da dele Danmarks Befolkning i to store Hovedgrupper; de ydende, de, som har været saaledes stillede under Krigen, at de ikke alene har kunnet fremskaffe det nødvendige til eget Behov, men ogsaa paa forskellig Maade har kunnet afgive noget til andre, og de nydende, de, der er blevet stillet saaledes, at de ikke har kunnet fremskaffe det nødvendige til Livets Ophold, men har maattet tage mod Hjælp paa forskellig Maade af Samfundet. Og saa vil jeg gerne stille det Spørgsmaal, om der er taget et passende Hensyn til de to Grupper. Skulde man dømme efter den Kritik, som er ført over vor økonomiske Politik, maa vi komme til det Resultat, at der er taget for lidt Hensyn til dem, der har maattet yde, og for meget Hensyn til de nydende. Men det kan efter min Mening ikke være rigtigt; trods alt — det kan sikkert ikke nægtes — er Udviklingen foregaaet saaledes herhjemme, at de, der før Krigen var rige, er blevet rigere, og de, der var fattige, er blevet fattigere. Et Bevis for, at dette Spørgsmaal ikke kan afgøres i Henhold til den fremsatte Kritik, er det da ogsaa, at den stærkeste Kritik rejses fra de Kredse i vort Samfund, der har haft det bedst. Kritikken